

'PETER JAMES IS EEN VAN DE BESTE THRILLERAUTEURS
VAN DIT MOMENT.' Karin Slaughter

PETER
JAMES

DOODSANGST

THRILLER

Peter James

Doodsangst

De Fontein

I

Donderdag 14 april

Bij de eerste kapsalon waar ze na het behalen van haar kappersdiploma was gaan werken, had Lorna een klant die antropoloog was bij de Sussex University. Hij had haar zijn intrigerende theorie verteld: dat de oermens geheel telepathisch communiceerde, en dat we alleen maar hadden leren praten zodat we konden liegen.

De vijftien jaar daarna was ze zich gaan realiseren dat daar misschien een kern van waarheid in zat. De ene kant van onszelf laten we zien, maar de andere kant houden we verborgen. De waarheid en de leugens. Zo gaat het in de wereld.

Dat snapte ze.

En óf ze dat snapte.

En momenteel voelde ze zich erg gekwetst door een leugen.

Terwijl ze de haarverf in Alison Kennedy's uitgroei aanbracht, dacht ze na. Ze was verstrooid. Niet haar gebruikelijke praatgrage zelf. Ze dacht aan Greg. Was verpletterd door wat ze over haar minnaar had ontdekt. Ze kon niet wachten tot ze met Alison klaar was en ze weer achter haar laptop kon gaan zitten voordat haar man Corin over een uurtje thuiskwam.

De zes labradoedel-pups van moederhond Milly renden keffend door de serre naast de keuken die tegenwoordig ook dienstdeed als haar kapsalon. Ze was van huis uit gaan werken, zodat ze tegelijkertijd haar passie voor het fokken van die heerlijke beesten kon uitoefenen, en het leverde aardig wat extra inkomen op; hoewel Corin er minachtend over deed. Hij deed minachtend over zo ongeveer alles wat ze tegenwoordig deed, van het eten dat ze voor hem op tafel zette tot de kleren die ze droeg. Maar in elk geval hielden haar honden van haar. En, had ze gedacht, Greg ook.

De ene na de andere klant nam haar in vertrouwen; ze gebruikten hun tijd op haar kapstoel alsof ze op de bank lagen bij een psychiater. Ze vertelden haar hun meest intieme relatieproblemen, en zelfs geheimen die hun eigen partner niet eens kende. Alison zat nu bijvoorbeeld opgewonden te kletsen over haar nieuwste avontuurtje, deze keer met haar personal trainer.

Was er dan niemand die geen geheimen had? Lorna vroeg het zich wel eens af.

Zij had ook net iets intens pijnlijk ontdekt, toevallig via een klant van eerder die dag, enige tijd voordat Alison was gearriveerd. De waarheid ontdekken over iemand – vooral iemand van wie je houdt – kan ontzettend veel pijn doen. Een waarheid waarvan je haast zou willen dat je hem nooit had ontdekt. Een waarheid die je hele wereld op zijn kop zette. Want je kunt zo iets niet meer vergeten, kunt die ontdekking niet uit je hoofd wissen zoals een bestand op je computer, hoe graag je het ook zou willen.

Toen Alison Kennedy was vertrokken, om een paar minuten voor zes 's avonds, opende Lorna snel haar laptop op de keukentafel en staaarde weer naar het verliefde stel op de foto. Ze staaarde ernaar in zwijgend ongeloof, met tranen van pijn en woede in haar ogen. Woede die snel omsloeg in razernij.

2

Donderdag 14 april

Die smeerlap. Die leugenachtige, smerige rat.

Lorna balde haar vuisten en stompte in de lucht, waarbij ze zich inbeelde dat ze hem op zijn zelfingenomen smoel sloeg, zijn zelfingenomen glimlach, zijn zogenaamde oprechtheid. Dat ze zijn ogen dichttimmerde.

Na een affaire van anderhalf jaar had Lorna plotseling, en heel ongelukkig, de waarheid over hem ontdekt. Ze had ontdekt dat de man op wie ze dolverliefd was, met wie ze van plan was geweest de rest van haar leven door te brengen, tegen haar had gelogen. En niet zomaar gelogen. Hij had een compleet dubbelleven geleid. Alles wat hij haar over zichzelf had verteld was een leugen.

Ze was er kapot van. En kwaad op zichzelf. Wat was ze ontzettend stom geweest, alweer.

Ze had hem volkomen vertrouwd. Geloofd in zijn eindeloze belofte dat hij alleen maar op het juiste moment wachtte om het aan zijn vrouw te vertellen. Hij was met de ene uitvlucht na de andere gekomen voor zijn uitsel: Belinda was ziek, Belinda stond op het randje van een zenuwinzinking, Belinda's vader was terminaal en Greg moest haar steunen totdat hij overleed, Belinda's broer lag in coma na een motorongeluk.

Die arme, verrekte Belinda. En nu had Lorna ontdekt dat ze niet eens Belinda heette.

'Greg' was pas teruggekomen van een vakantie met 'Belinda' op de Maldiven. De artsen hadden hem verteld dat zijn vrouw er even tussenuit moest voor haar geestelijke gezondheid. Voordat hij vertrok, had hij Lorna beloofd dat hij zo snel mogelijk na hun terugkeer bij zijn vrouw weg zou gaan. Ze hadden zelfs al een datum geprikt. Zijn ontsnapping aan 'Belinda'. Lorna's ontsnapping aan haar klootzak van een echtgenoot Corin.

O ja?

Hoe stom dacht 'Greg' eigenlijk dat ze was?

Tot nog maar een paar dagen geleden was Lorna heel gelukkig geweest en had ze zich veilig gevoeld. Ze had gelooft dat de zielsverwant die ze nu eindelijk had gevonden, die het afgelopen anderhalf jaar de nachtmerrie van

haar gewelddadige huwelijk draaglijk had gemaakt, haar zou redden uit haar hel.

Maar toen was haar eerste klant van de dag binnengekomen, Kerrie Taberner, voor wie ze op het laatste ogenblik plaats had ingeruimd. Ze zag er mooier uit dan ooit, met een prachtig kleurtje na een vakantie op de Malediven. Ze had Lorna op haar telefoon een paar foto's laten zien van het eiland Kuramathi, en volkomen toevallig was er een bij geweest van een stel dat zij en haar man op een avond in een bar hadden ontmoet. Een superverliefd stel, had Kerrie gezegd. Ze had erover doorgekletst hoe leuk het was om een stel tegen te komen dat zo overduidelijk van elkaar hield, terwijl zo veel mensen die al een hele tijd getrouwd waren alleen maar doorlopend leken te kibbelen.

De man op die foto was onmiskenbaar 'Greg'.

'Greg' en 'Belinda'. Met hun arm om elkaar heen, lachend, in elkaars ogen kijkend.

Maar dat waren niet de namen waarmee ze zich aan Kerrie hadden voorgesteld. Ze hadden heel andere namen opgegeven. Hun echte namen.

Wat een klootzak. Wat een stomme klootzak. Was het niet bij hem opgekomen dat zo'n foto op Facebook of iets dergelijks terecht zou kunnen komen? 'Belinda'!

Belinda en Greg.

En wat nog het meeste pijn deed, was dat ze hem had geloofd. Ze had hem vertrouwd.

Ze had 'Greg' vertrouwd.

Hij had gelogen over zijn naam. Hij heette verdomme helemaal geen 'Greg'. En zijn vrouw heette geen 'Belinda'.

Toen ze eenmaal zijn echte naam kende, had ze hem in no time gegoogeld en ontdekt wie hij werkelijk was.

Maar nu ze de waarheid kende, was ze zo verward en kwaad dat ze niet zeker wist of ze er blij mee was of niet. Haar droom lag aan diggelen. Haar droom van een leven met die man, die overspelige rat. Alles wat hij haar had verteld was een leugen. Alles wat ze met elkaar hadden gedaan was verdomme een leugen geweest.

Ze zat aan de keukentafel van haar huis, de woning die ze al zeven jaar met Corin deelde, en staaarde somber naar het enorme aquarium dat bijna een hele muur in beslag nam. Felgekleurde tropische vissen zwommen of zweefden in het water, af en toe brokjes voer van het wateroppervlak happend. Corin was geobsedeerd door die beesten, kende alle soorten: cichliden, grondels, guppy's, regenboogvisjes, zeenaalden en nog veel meer. Hij was er dol op.

Een paar vissen hadden trieste uitdrukkingen die haar deden denken aan haar eigen leven. Net zoals die beesten gevangen zaten in dat aquarium, de enige wereld die ze ooit zouden kennen, zat zij gevangen hier in dit huis in Hollingbury, aan de rand van Brighton, met een man die ze verachtte, bang dat dit misschien de enige wereld zou zijn die zij ooit zou kennen. En nu leek dat alleen nog maar waarschijnlijker.

God, het was allemaal zo anders geweest toen ze Corin net kende. De knappe, flitsende, charmante computersalesmanager die haar het hof had gemaakt en haar had meegenomen naar Saint Lucia, waar ze een paar heerlijke, gelukkige dagen hadden doorgebracht met snorkelen, zonnebaden, de liefde bedrijven en eten. Een paar maanden later waren ze al getrouwd, en niet lang daarna was alles bergafwaarts gegaan. Misschien had Lorna de tekenen van een controlfreak al moeten herkennen toen ze op die idyllische vakantie waren: de obsessieve manier waarop hij zijn kleren klaarlegde, zonnebrandcrème aanbracht met een speciale applicator en haar kwalijk nam dat ze in het midden van de tandpastatube kneep in plaats van hem vanaf de achterkant op te rollen. De manier waarop hij elk uur van de dag volplande en ongelukkig was als ze van hun schema afweken, al was het maar een paar minuten. Maar dat had ze niet gedaan, omdat ze dolverliefd op hem was. Daar had ze sinds die tijd voor geboet, elke dag wat meer.

De eerste keer dat ze zwanger was geworden van het kind dat ze zo graag wilde, had ze de baby verloren nadat Corin haar in een dronken driftbui in haar buik had gestompt. De tweede baby had ze verloren toen hij haar in een andere driftbui van de trap had geduwd. Naderhand huilde hij, smeekte hij om vergiffenis of probeerde hij haar wijs te maken dat het helemaal niet was gebeurd, dat ze het zich maar had verbeeld. En elke keer had zij hem stom genoeg vergeven, omdat ze zich gevangen voelde en geen uitweg uit de relatie zag. *Gaslighting* was volgens haar vriendin Roxy de term voor wat Corin bij haar deed.

Het was zo erg geworden dat ze stiekem was begonnen om alle keren dat hij haar sloeg op haar computer bij te houden.

Ze had Greg ontmoet in de Sainsbury's in West Hove, toen hun winkelwagentjes tegen elkaar aan waren gebotst aan het einde van een gangpad. Er was onmiddellijk een vonk tussen hen overgesprongen, en een week later waren ze geliefden geworden.

Ze hadden een flatje gehuurd – hun liefdesnestje, noemde Greg het – aan de kust. Ze ontmoetten elkaar daar wanneer het maar kon, soms twee of drie keer per week als zijn vrouw weg was op een lange vlucht voor British Airways. Ze hadden de beste seks van haar leven gehad. Het was net een drug waar ze allebei naar smachtten. Als ze naderhand naar huis reed, hield

ze zichzelf op de been door te denken aan de volgende keer, en hoe ze de dagen kon doorkomen tot ze elkaar weer zagen... en Corins eindeloze gesar kon overleven.

Het was een relatie die uitsluitend op lust was gebaseerd. En toch had ze het gevoel dat er iets veel, veel diepers tussen hen gaande was. En op een middag, liggend in elkaars armen, had 'Greg' bijna verontschuldigend gezegd: 'Ik ben verliefd op je.'

Ze had zich meer met hem verbonden gevoeld dan ooit met een ander mens, en dus had ze gezegd dat ze ook verliefd op hem was.

Lorna had een keer ergens gelezen dat goede seks maar één procent is van een relatie. Slechte seks – het soort dat ze al jaren met Corin had – is negenennegentig procent.

Eén procent.

Geweldig.

Heb je enig idee hoe het voelt om maar één procent uit te maken van het leven van iemand van wie je houdt? dacht ze.

Dat zal ik je vertellen.

Het voelt behoorlijk shit.

Alles aan die verrekte klootzak was één grote leugen geweest. Behalve de orgasmes. Die waren echt genoeg. Van haar en van hem.

Meneer Eén Procent.

God, wat ben ik stom. Ze voelde zo veel woede. Woede omdat ze zo stom was geweest. Zo stom om hem te geloven. Woede omdat haar hele droom aan diggelen lag. Woede omdat haar man zo'n loser was.

Ze ging weer zitten en staarde naar de foto op haar scherm.

Weet je wat ik ga doen, meneer Eén Procent? Ik zal je vertellen wat ik ga doen.

Ik ga je leven verwoesten.

3

Zaterdag 16 april

Om elf uur 's morgens zat Lorna met een helse kater aan haar keukentafel en dronk ze haar derde dubbele espresso. Op dat moment, net toen ze dacht dat haar dag niet erger kon worden, gebeurde dat plotseling toch.

Er belandde een e-mail in haar postvak.

Beste mevrouw Belling,

Je hebt tot het einde van de dag om ofwel je Mazda MX5 op mijn naam te zetten, ofwel me de somma van 2.800 pond terug te betalen waarvan je doet alsof je die niet hebt ontvangen. Ik weet alles van jou en je smerige geheimpje. Geef me die auto of betaal me terug, of anders.

Je vraagt je vast af wat 'of anders' betekent, hè? Blijf je dat maar afvragen. Ik weet van je minnaar, slet. Je weet wat je me schuldig bent. Ik weet hoe je man heet. Doe wat je hoort te doen, want als jij het niet doet, doe ik het ook niet.

4

Zaterdag 16 april

Beste meneer Darling,

Ik begrijp niet wat er is gebeurd, maar ik heb net weer op mijn PayPal-account gekeken en daar is nog steeds geen betaling van u binnengekomen. Zodra ik de melding krijg dat het geld er is, is de auto van u. Ik heb een mail naar PayPal gestuurd, om te kijken of er misschien iets fout is gegaan, en ik laat u dat zo snel mogelijk weten. Wees intussen alstublieft geduldig, we lossen dit vast allemaal heel snel op. Ik kan u verzekeren dat ik een volkomen eerlijk mens ben.

Met vriendelijke groeten,

Lorna Belling

5

Zaterdag 16 april

O, tuurlijk, mevrouw Belling. Als jij achter de rug van je man om een andere kerel naaien 'eerlijk' noemt, dan ben ik een banaan. SD.

6

Maandag 18 april

Agent Juliet Solomon was tweeëndertig en werkte al bijna tien jaar bij het responsteam van Brighton & Hove; ze was nog steeds dol op haar baan, al hoopte ze binnenkort te worden gepromoveerd tot hoofdagent. Haar slanke, tenger gestalte logenstrafte een heel taai karakter, en haar beperkte lengte was nooit een nadeel geweest in onbehaaglijke confrontaties.

Een paar minuten na het begin van haar vroege dienst zat ze met een beker thee achter haar bureau om een rapport op te maken over een incident waar ze de vorige dag bij was geweest: een plaatselijke café-eigenaar had gebeld met de melding dat er een man was weggelopen zonder te betalen, en bovendien had hij de handtas van een andere klant meegegrist. Ze hadden de verdachte snel daarna herkend op basis van het signalement van de café-eigenaar en konden hem na een korte achtervolging arresteren. Juliet was blij geweest dat ze de handtas aan de eigenares kon teruggeven.

Juliets partner tijdens deze dienst, Matt Robinson, een gedrongen man met een kaalgeschoren hoofd en een bril, was twee jaar jonger dan zij en een van de onbetaalde vrijwilligers bij de politie van Sussex. Op dit moment zat hij met zijn mobiele telefoon aan zijn oor, in gesprek met iemand bij zijn eigen bedrijf, Beacon Security.

Het werk bij respons, in afwisselende diensten reageren op noodgevallen, is de ultieme adrenalinekick voor jonge politieagenten, en ook voor sommige oudere die er maar geen genoeg van krijgen. Er valt nooit te voorspellen wat er over vijf minuten zal gebeuren. De enige zekerheid is dat niemand – behalve af en toe een dronkenlap of gek – het alarmnummer belt om de politie te vertellen hoe gelukkig hij is.

Het team was ondergebracht in een langwerpige ruimte op de begane grond van het politiebureau in Brighton. Het onlangs opgeknapt kantoor besloeg de hele lengte van het gebouw, met aan de ene kant ramen die een spectaculair uitzicht op het zuiden boden, tot aan het Engelse Kanaal, en aan de andere kant op de parkeerplaats en een saai kantoorgebouw. Bureau-blokken stonden langs beide kanten opgesteld en de roomwit met blauwe wanden en donkergrijze vloerbedekking gaven de ruimte een chique, mo-

derne uitstraling. Deze ruimte rook een stuk frisser dan de vorige, waar een ingetrokken stank van zweet, geknoeide koffie en jaren van magnetronmaaltijden en afhaaleten had gehangen.

De meeste personeelsleden droegen zwarte uniformoverhemden, vormeloze zwarte pantalons en stevige laarzen. Er hingen wat steekwerende vesten en gele veiligheidshesjes aan haken, en op verschillende bureaus stonden portofoons waaruit doorlopend zachte uitbarstingen van geluid kwamen. Deze ruimte werd vierentwintig uur per dag bemand in drie ploegen – de vroege dienst, de late dienst en de nachtdienst – en er werd een briefing gehouden aan het begin van elke dienst om de binnenkomende agenten bij te praten over alle lopende politieactiviteiten in de stad en mogelijke ontwikkelingen.

Sommige ploegen gingen rechtstreeks op patrouille in voertuigen. Andere agenten, zoals Juliet Solomon nu deed, bleven achter hun bureau om formulieren in te vullen, rapporten op te maken en verklaringen uit hun notitieboeken over te nemen. Ze hadden altijd een portofoon bij zich om een verzoek van de meldkamer om naar een incident te gaan, of soms een normaler soort missie, niet te missen.

Even na zeven uur 's morgens begon Juliets portofoon te knetteren. 'Charlie Romeo Nul Vijf, ben je beschikbaar om naar Crestway Rise 73 te gaan, bij Hollingbury Road? Paniekerige melding van een vrouw die zegt dat haar man hondenpoep in haar gezicht heeft gesmeerd. Hij dreigt dat hij haar gaat vermoorden. Ze heeft zichzelf opgesloten in de badkamer. Niveau één. Ze heeft opgehangen, maar ik probeer haar terug te bellen.'

Alle meldingen kregen een niveau toebedeeld. 'Niveau één' betekende onmiddellijk reageren. 'Twee' betekende dat ze er binnen een uur moesten zijn. 'Drie' was bezoeken op afspraak. 'Vier' betekende dat er geen politiebezoek nodig was en dat de zaak telefonisch kon worden afgehandeld.

Juliet keek Matt aan. 'Oké?'

'Rock-'n-roll,' antwoordde de vrijwilliger. Ze grepen fluorescerende hesjes van de kapstok en de sleutels van een dienstwagen en haastten zich naar buiten.

Nog geen twee minuten later, met Juliet achter het stuur, reden ze de parkeerplaats af in een Ford Mondeo-surveillancewagen, gingen linksaf en reden de steile heuvel af naar London Road. Matt boog zich naar voren in zijn stoel, drukte op de knoppen voor de zwaailichten en sirene en voerde het adres in het navigatiesysteem in, al die tijd luisterend naar nadere informatie van de centralist. De naam van het slachtoffer was Lorna Belling.

Juliet wist dankzij jarenlange ervaring precies hoe eng en gevaarlijk een situatie als deze kon zijn.

Maandag 18 april

Op een vrijdagmiddag in september 1984 checkte een rustige man met een Iers accent in in kamer 629 van het Grand Hotel aan de kust van Brighton. Hij schreef zich in onder de naam Roy Walsh. Gewoon een van de talloze late bezoekers in de badplaats. Waarschijnlijk hier voor zaken, dacht de receptiemedewerkster op basis van het donkere pak dat hij droeg. Dat had ze mis.

Zijn echte naam was Patrick Magee en hij was een veldwerker voor het Ierse Republikeinse Leger. In zijn koffer had hij een bom van tien kilo Frangex – een merk springgelatine – gewikkeld in cellofaan om de geur te maskeren voor explosievenhonden. De bom was uitgerust met een timer gemaakt van de onderdelen van een videorecorder en een Memo Park Timerbeveiliging.

Enige tijd voordat hij twee dagen later uitcheckte, op de ochtend van zondag 16 september, schroefde hij een paneel onder de badkuip open, activeerde de timer, plaatste de bom in de holte onder de badkuip en zette zorgvuldig het paneel er weer voor. Over iets minder dan een maand zou het jaarlijkse congres van de Conservatieve Partij in Brighton plaatsvinden. Dankzij zijn inlichtingenwerk van eerder wist Magee dat de Britse premier, Margaret Thatcher, in de kamer onder die van hem zou logeren.

Drie weken en vijf dagen later, op vrijdag 12 oktober om 02.54 uur, ging de bom af. Vijf mensen kwamen om en er waren meer dan dertig gewonden; verschillende daarvan, ook de vrouw van kabinetsminister Norman Tebbit, raakten blijvend invalide.

Het middelste gedeelte van het gebouw stortte in de kelder en liet een gapend gat in de gevel van het hotel achter. Terwijl haar echtgenoot Denis sliep, was de slapeloze Margaret Thatcher op dat moment nog wakker, in hun suite werkend aan haar speech voor de volgende dag. De ontploffing verwoestte hun badkamer, maar hun zitkamer en slaapkamer bleven ongeschonden. Zij en Denis waren aangeslagen, maar niet gewond. Ze kleedden zich aan en werden door de puinhopen naar buiten geleid. Eerst gingen ze naar het politiebureau John Street in Brighton en vervolgens naar een kamer

in een veilig slaapgebouw voor nieuwe rekruten en informanten in Malling House, het hoofdbureau van de politie van Sussex in Lewes.

Later die ochtend vaardigde de IRA een verklaring uit:

Mrs Thatcher zal zich nu realiseren dat de Britten niet zomaar ongestraft ons land kunnen bezetten en onze gevangenen kunnen martelen en onze mensen kunnen neerschieten op hun eigen straten. Vandaag hadden we geen geluk, maar onthoud: wij hoeven maar één keer geluk te hebben. U moet altijd geluk hebben. Geef Ierland vrede, dan houdt de oorlog op.

Voor veel van de honderden politieagenten die er die nacht bij waren of meewerkten aan het onderzoek was dit incident, dat destijds de hele regering had kunnen wegvagen, het hoogtepunt van hun carrière. De vader van Roy Grace was een van de agenten die die nacht dienst hadden en snel naar de plaats delict werden gestuurd. Hij werd vervolgens ingedeeld bij het team dat de premier en haar echtgenoot naar een veilige plek bracht.

Inspecteur Roy Grace had sinds een ervaring in zijn jeugd altijd openstaan voor het paranormale. Als je hem naar zijn religieuze opvattingen zou vragen, zou hij zichzelf beschrijven als een agnosticus, maar heimelijk geloofde hij wel dat er iets was. Geen Bijbelse God op een wolk, maar iets, dat zeker. En hij had weleens mediums geraadpleegd in zijn zoektocht naar wat er nu werkelijk met zijn eerste vrouw Sandy was gebeurd.

Het toeval was iets wat hem altijd had geïntrigeerd en wat soms een glimlach bij hem opriep. De recente verhuizing van het bedrijventerrein in Hollingbury, waar Zware Criminaliteit vijftien jaar had gezeten, naar zijn huidige kantoor op het hoofdbureau van politie in Malling House, was ook zo iets: recht tegenover zijn kantoor bevond zich de ruimte waar zijn vader met een aantal andere politieagenten Margaret en Denis Thatcher in veiligheid had gebracht op die verschrikkelijke ochtend.

Zijn nieuwe kantoor, klein, smal en kaal, bevond zich in een van de voormalige slaapgebouwen. Voor het enige raam hingen zilverkleurige lamellen. Door een smalle spleet tussen twee andere, identieke bakstenen gebouwen had hij een heel klein reepje uitzicht op de glooiende heuvels van de South Downs in de verte.

Links van zijn bureau bevond zich een verzameling stopcontacten en schakelaars, overgebleven van toen deze kamer, tot voor kort, een slaapkamer was. Tegenover zijn spartaanse bureau stond er nog een, ter vervanging van de kleine ronde vergadertafel die hij in zijn kantoor in Sussex House had gehad. Ongetwijfeld zou hij na verloop van tijd wel aan zijn nieuwe omgeving wennen, maar voorlopig, het was bijna belachelijk, miste hij

het oude gebouw met zijn inefficiënte verwarming en airconditioning. Er was daar niet eens een kantine geweest; ze hadden af en toe een traktatie gehaald bij Trudie's, het kraampje verderop langs de straat waar ze heerlijke broodjes bacon en gebakken ei verkochten.

De faciliteiten waren hier beslist een stuk beter. Naast een eigen kantine waren er tientallen delicatessenzaken en cafés in de buurt, en een Tesco, een Aldi en de iets duurdere Waitrose-supermarkt lagen op slechts tien minuten loopafstand.

Hij moest glimlachen toen hij dacht aan iets wat zijn vader hem had verteld, een paar dagen voordat hij aan kanker zou overlijden in het Martlets Hospice in Brighton, waar het personeel tot aan zijn laatste minuten zo geweldig goed voor hem had gezorgd. Jack Grace was een grote, potige vent geweest, het soort agent met wie je nooit zou willen sollen als je geen dronken idioot was. Maar zelfs in zijn laatste dagen, toen de kanker al die kilo's vlees had weggevreten en hij graatmager was, had zijn vader zijn gevoel voor humor en zijn scherpe geest nog behouden. Hij had Roy verteld over de jacht op de IRA-leden die destijds achter de bomaanslag zaten en de onbedoelde problemen die daarbij waren ontstaan.

De politie was zes maanden teruggegaan in het gastenboek van het Grand en had alle eerdere gasten opgebeld om hen na te trekken. Op het eerste nummer dat zijn vader belde werd opgenomen door een vrouw. Hij had haar gevraagd of ze kon bevestigen dat haar man in dat weekend in het hotel had gelogeed. Zij had geschokt geantwoord dat haar man tegen haar had gezegd dat hij in Schotland was gaan vissen met zijn maten.

De ijverige naspeuringen van de politie van Sussex hadden uiteindelijk meer dan tien mannen en vrouwen aan het licht gebracht die tegen hun echtgenoten hadden gelogen over hun verblijfplaats dat weekend, wat had geresulteerd in zeven echtscheidingen. Uiteindelijk leidde dat tot een verandering in hoe de politie toekomstige onderzoeken uitvoerde: met een subtielere aanpak.

Maar terwijl Grace daar nu weer aan dacht, moest hij denken aan zijn eigen verleden. Eén les die hij in zijn meer dan twintig jaar bij de politie van Sussex had geleerd, was dat als je bij Moordzaken wilde werken, je de onvoorspelbare aard van dat werk gewoon moest accepteren. Moorden werden maar zelden gepleegd op momenten die de onderzoekers uitkwamen. Steeds opnieuw, ongeacht je eigen plannen, of het nu je trouwdag was of de verjaardag van een kind of naaste, of zelfs een vakantie die maanden van tevoren was geboekt, kon het zomaar gebeuren dat je alles uit je handen moest laten vallen.

Het percentage verbroken relaties was hoog. Zijn huwelijk met Sandy was ook zo'n geval, toen ze hem had verlaten en vervolgens tien jaar lang vermist

bleef. Hij was vastbesloten dat nooit te laten gebeuren met Cleo, zijn tweede vrouw. En hij voelde allerlei tegenstrijdige emoties.

Tegenover hem hingen planken met daarop de dossiers en beleidsdocumenten van de zaken waaraan hij werkte. Er kwamen processen aan van enkele moordverdachten die hij in het afgelopen jaar had gearresteerd, een daarvan was de eerste seriemoordenaar die Brighton in vele jaren had gezien, dokter Edward Crisp. De werklust, samen met zijn verantwoordelijkheden als dienstdoende hoogste onderzoeksrechercheur, de SIO oftewel Senior Investigating Officer, was zwaar.

Maar dat werd tijdelijk overschaduwd door zijn zorgen om de verantwoordelijkheden die hem wachtten sinds de dood van Sandy in München. En vooral de verantwoordelijkheid voor haar tienjarige zoon Bruno.

Zijn zoon, zoals hij pas recent had ontdekt.

Hij was met Cleo overeengekomen dat Bruno bij hen en hun jonge zoontje Noah moest komen wonen. Maar hij maakte zich zorgen over de opvoeding die zijn ex-vrouw het kind had gegeven, vooral in de twee of drie jaar dat Sandy aan heroïne verslaafd was geweest. Daar zou hij snel genoeg achter komen. Hij moest later deze week naar München om alle formaliteiten af te handelen, kennis te maken met de jongen, die momenteel bij een schoolvriendje logeerde, en hem naar Engeland te halen. In elk geval sprak Bruno blijkbaar goed Engels. Hoe zou hij het vinden om naar een ander land verhuisd te worden? Waar hield hij van, waar hield hij niet van? Wat waren zijn interesses? God, er was zo veel om aan te denken, en wat momenteel ook heel belangrijk was: Sandy's uitvaart.

Aanvankelijk had hij gedacht dat het een besloten uitvaart moest worden in München, waar zij en Bruno hadden gewoond. Haar grootmoeder van moederskant kwam uit een Beiers dorpje in de buurt van München, en het was mogelijk dat Sandy contact had onderhouden met haar familie daar, hoewel hij dat betwijfelde. Mensen die opzettelijk verdwenen, wisten hoe gevaarlijk het was om contact op te nemen met iemand uit hun vroegere leven. Maar haar ouders, die beweerden te oud te zijn om helemaal naar München te reizen, hadden erop aangedrongen dat ze terug zou worden gehaald naar Engeland.

Grace had in de beste tijden al nooit goed overweg gekund met Derek en Margot Balkwill, en sinds Sandy's verdwijning nog minder. Hij was ervan overtuigd dat zij al die jaren diep in hun hart hadden geloofd dat hij hun dochter en enige kind had vermoord. En het waren ook niet haar ouders die hem hadden omgepraat, maar Cleo, die opperde dat het troostend voor Bruno kon zijn als hij het graf van zijn moeder kon bezoeken wanneer hij wilde; als hij dat überhaupt wilde.

Al die tijd dat hij deze regelingen trof, hoe ontzettend belangrijk ze ook waren, kon hij niet het risico nemen om de vervolgingszaken uit het oog te verliezen waar hij de leiding over had; niet terwijl adjunct-hoofdcommissaris Cassian Pewe hem op zijn nek zat.

En om alles nog ingewikkelder te maken, had de afdeling Zware Criminaliteit van Surrey en Sussex door rekruteringsproblemen nu een gevaarlijk gebrek aan mankracht. Kevin Shapland, de rechercheur die voor hem had waargenomen als hoofd van de afdeling Zware Criminaliteit, was op vakantie, en Grace had beloofd zijn week over te nemen als dienstdoend SIO.

Gewoonlijk zou het, zelfs terwijl Shapland weg was, geen probleem zijn omdat hij een deel van zijn werklust kon delen met zijn collega en goede vriend adjudant Glenn Branson. Maar Glenn was ook op vakantie met zijn verloofde Siobhan Sheldrake, verslaggeefster bij de *Argus*, in de villa van haar ouders in de buurt van Malaga. Grace had een andere collega, Guy Batchelor, momenteel tijdelijk adjudant, gevraagd om bij hem langs te komen. Batchelor was een rechercheur die hij enorm was gaan respecteren en vertrouwen. Grace had er vertrouwen in dat ze samen het werk wel aankonden in de paar dagen die hij in Duitsland nodig zou hebben – hoopte hij – om de nodige regelingen te treffen voor zijn overleden ex en zijn zoon.

Hij was een stuk minder zeker over het kind van wie hij pas de afgelopen weken had ontdekt dat hij het had en dat in hun leven zou komen.

Maar hij had geen keus.

Toch?

Cleo begreep het. Ze zei dat het goed zou komen. Op wat voor manier dan ook.

Hij wenste dat hij haar optimisme deelde.

Lees verder in *Doodsangst*.

Eerste druk mei 2018

Oorspronkelijke titel *Need You Dead*

Oorspronkelijke uitgever Macmillan Publishers

Copyright © 2017 Really Scary Books/Peter James

The right of Peter James to be identified as the author of this work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2018 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Lia Belt

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Utrecht

Omslagbeeld © Adrian Britton/Arcangel Images

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

Kaarten © ML Design

ISBN 978 90 261 4496 7

ISBN e-book 978 90 261 4497 4

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.